

עמ"מ 53859-01-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"מ 53859-01-25

לפני:	כבוד השופטת רות רונן
המערער:	פלוני
נגד	
המשיבים:	1. מדינת ישראל 2. שר הביטחון ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 29.12.2024 במ"מ 52764-09-24 שניתנה על ידי כב' הנשיא מ' סובל כ"ג בטבת התשפ"ה (23 ינואר 2025) י"ד בתמוז התשפ"ה (10 יולי 2025) ד' כסלו התשפ"ו (24 נובמבר 2025) עו"ד נאסר עודה עו"ד מיכל דניאלי צ'רני; עו"ד מתניה רוזין; עו"ד רן רוזנברג
תאריכי ישיבות:	
בשם המערער:	
בשם המשיבים:	

פסק-דין

המערער נעצר במעצר מנהלי מכוח החלטת שר הביטחון מיום 19.9.2024 ועד ליום 15.3.2025 בהתאם לסמכותו של השר מכוח סעיף 2 לחוק סמכויות שעת-חירום (מעצרים), התשל"ט-1979 (להלן: החוק). ביום 27.9.2024 אישר בית משפט קמא את הצו. ביום 29.12.2024 התקיים נערך עיון תקופתי בצו לפי סעיף 5 לחוק, בו אישר בית משפט קמא את הצו עד לגמר התקופה. על החלטה זו הגיש המערער את הערעור דנן.

בערעור העלה המערער טענות כנגד צו המעצר המינהלי לגופו; וכן טען להפליה מצד המשיבה 1 (להלן: המשיבה) לאור הודעתו הנטענת של שר הביטחון בדבר הפסקת השימוש בהליך מעצר מינהלי כנגד יהודים. בתום הדיון שהתקיים לפניי ביום 23.1.2025 חזר בו המערער בהמלצתי מהטענות לגופו של עניין, והותיר את הערעור בכל הנוגע לטענת ההפליה. המשיבה מצדה הודיעה כי תמסור את עמדתה ביחס לטענה זו עד ליום 29.1.2025.

בהמשך הגישה המשיבה בקשות רבות להארכת מועד לשם גיבוש עמדתה, תוך שהבהירה כי אמנם תוקפו של צו המעצר המינהלי פג ביום 15.3.2025, אך היא לא תטען להתייתרות הערעור רק בשל מועד סיום הצו.

עוד יצוין כי לאחר שהסתיים תוקף צו המעצר המינהלי נושא הערעור, הורה שר הביטחון על הארכת מעצרו המינהלי של המערער בשני צווי מעצר מינהליים נוספים.

ביום 25.12.2025 הודיעה המשיבה כי בעניינו של המערער הוצא צו מעצר לצרכי חקירה המוארך מעת לעת. משכך, ובהתקיים חלופה פלילית למעצרו המינהלי של המערער, הורה שר הביטחון על ביטול מעצרו המינהלי. המשיבה טענה כי לאור שינוי הנסיבות האמור, וכאשר המערער אינו עצור עוד במעצר מנהלי - הערעור התייתר ויש להורות על מחיקתו תוך שמירת טענות המערער.

המערער בתגובתו טען כי מדובר בניסיון התחמקות של המשיבה מהגשת עמדתה בטענת ההפליה. הוא עתר כי בית המשפט יורה על "מתן צו על תנאי, המורה למשיב לנמק מדוע לא יבוטלו הצווים המנהליים שהוצאו נגד תושב ישראל, וזאת נוכח ההתנהלות המפלה בה נוקט השר..." (סעיף 12 לתגובת המערער מיום 8.1.2026).

בנסיבות שפורטו לעיל, דין הערעור להימחק. אכן המשיבה לא מסרה - במשך תקופה ארוכה מאוד וחרף החלטות בית המשפט - את עמדתה ביחס לטענת המערער לגבי ההפליה. המשיבה אף הסכימה, כל עוד הוארכו המעצרים המנהליים של המערער, לא לטעון כי הערעור התייתר רק בשל מועד סיום הצו. זאת מאחר שכל עוד היה המערער עצור במעצר מנהלי, הייתה טענת ההפליה - לו הייתה מתקבלת - עשויה להשפיע על זכויותיו.

ואולם, פני הדברים השתנו משעה שהמערער שוחרר ממעצרו המנהלי. משלב זה התייתר הצורך לדון בטענה הנוגעת להפליה במעצרים מנהליים בהתייחס לעניינו הקונקרטי של המערער. זאת מאחר שאף אם יתקבלו טענותיו של המערער, לא תהיה לכך השלכה על עניינו.

ואכן, המערער אינו עותר עוד לשחרור ממעצר מנהלי אלא הוא ביקש בתגובתו כי בית המשפט יוציא תחת ידיו "צו על תנאי" לביטול צווי המעצר המנהליים כנגד תושבי מדינת ישראל. ואולם, ההליך דנן הוא כזכור הליך של ערעור על מעצר מנהלי ולא עתירה לבית המשפט הגבוה לצדק. ככל שהמערער עומד על טענותיו כפי שהן פורטו בתגובה האחרונה מטעמו, פתוחה לפניו הדרך לשקול להעלות אותן בדרך המשפטית המתאימה, וזאת בלא שאני מביעה עמדה ביחס לטענות אלה לגופן.

לכן ולאור כל האמור - הערעור נמחק. טענות המערער שמורות לו.

ניתן היום, כ"ד טבת
תשפ"ו (13 ינואר
2026).

רות רון
שופטת

עמוד 2

